

Výtka odvolání, že zjištění posléz uvedené jest nesprávné, je neodůvodněnou, neboť zjištění to nachází oporu v přípise řečeného spolku výboru advokátní komory ze dne 1. prosince 1920 ve spojení s jeho dřívějším přípisem ze dne 25. listopadu 1920. Ostatně jde o okolnost pro posouzení věci nerozhodnou, poněvadž posouzení, zda obviněný porušil svým chováním čest a vážnost svého stavu, náleží jedině kárné radě, která dospěla ku přesvědčení o vině obviněného nejen na základě dojmu, jímž působila jeho činnost na advokáty b-ské, pokud se týče na německé advokáty v M. O., nýbrž i vzhledem k obsahu činnosti samotné. Právem shledává nález počínání obviněného nedůstojným advokáta také proto, že přespolní přednášky byly konány i v hostincích. Námitka odvolání, že v menších obcích jsou větší místnosti k dispozici právě jen v hostincích, postrádá všeho oprávnění již vzhledem k tomu, že podle zjištění nálezu přednáška v B.-nádraží byla konána v hostinci přes to, že v tomto místě nebo v jeho blízkosti zajisté o jinou větší místnost nouze nebylo. Obstarávání prací pro obojí dávku majetkovou kanceláří obviněného jest však s konáním oněch přednášek v tak těsné souvislosti, že, zjišťuje-li nález, jak dovozeno, správně, že úmyslem obviněného a cílem těchto přednášek bylo opatřiti si jimi právnícké práce pro jeho kancelář způsobem advokátského stavu nedůstojným a poškozujícím jiné advokáty, odvolání neprávem namítá, že sbírání informací na místě samém shledával obviněný účelným vzhledem ke své zkušenosti, podle níž prý lidé, kteří se dostavovali do jeho kanceláře za účelem vyhotovení příznání, neměli s sebou nikdy potřebných dokladů. Kárné zodpovědnosti nezbavilo by posléze obviněného zejména ani ve směru subjektivním samozřejmě ani to, že prý podobné přednášky byly konány také jinými advokáty nejen v M. O., nýbrž, jak odvolání zvláště zdůrazňuje, i v sídle advokátní komory v Brně. V konání přednášek samotných nespátřuje přečin ani kárný nález, nýbrž činí tak jen vzhledem na okolnosti, zejména na cíl, který pořádáním jich sledoval obviněný.

Čís. 43 dis.

Advokát, který převzal uspořádání peněžních záležitostí určité osoby a (když to bylo bezvýsledným) současně převzal zastupování věřitelů tohoto dřívějšího svého klienta, podával proti němu žaloby a vedl exekuce, dopouští se přečinu porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, stejně jako advokát, který převzal zastupování věřitelů pozůstalosti, ač zastupoval dědice.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, Ds II 3/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 8. ledna 1927, jímž byl obviněný uznán vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

K bodu I. a): Případ Františka S-a. Rozpor se spisy spatřuje odvolatel ve slovech napadeného kárného nálezu, že odvolatel současně převzal zastupování Františka S-a a zastupování jeho věřitelův, leč kárná rada neodchyluje se od obsahu spisů, nýbrž činí jen na jich podkladě o tom, jak dlouho odvolatel zastupoval Františka S-a, jiný závěr, než jaký činí odvolatel. Jde tu tedy jen o otázku právního posouzení. Avšak není tu ani dalšího vytýkaného rozporu se spisy, v němž se prý kárná rada octla uznávši, že odvolatel převzal hájení zájmů sobě odporujících tím, že převzal uspořádání poměrů Františka S-a a na druhé straně proti němu podával žaloby, a že kárná rada nazývá onen úkol odvolatelův sanací. Výrazů »sanace« a »sanovati« užil odvolatel sám ve svém vyjádření ze dne 4. ledna 1925 na více místech. Podle protokolu okresního soudu v Blansku ze dne 12. října 1922 dostavili se k soudu František S., jeho opatrovník Josef P-a a zástupce, nynější obviněný a Amalie S-ová, a předmětem jednání byla předběžná dohoda o tom, jakým způsobem bude lze »uspořádati majetkové poměry Františka S-a«. Již z toho jest patrné, že správně usuzuje kárná rada, pravíc, že odvolatel převzal též uspořádání poměrů Františka S-a, a mluvíc o převzetí sanace. Odvolatel zastává v odvolání názor, že pod sanací dlužno rozuměti jenom takovou akci, kde by bylo úkolem odvolatelovým, dosíci u věřitelů nějaké slevy, nějakého moratoria, nějakého vyrovnání nebo pod. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Sanovati lze něčí poměry i tím způsobem, že se určitými jinými prostředky, na př. výhodným a včasným zpeněžením majetku, uzavřením peněžité půjčky, získáním rukojmí a pod., uvedou majetkové poměry oné osoby ze situace hroživé nebo tísnivé ve stav normální neb urovnaný, při čemž mohou věřitelé oné osoby dojíti i plného uspokojení. Takovou akci rozumí napadený náleze pod výrazem sanace, a tak tomu rozuměl i odvolatel sám v době před zahájením kárného řízení, než ještě učinila Marie S-ová na něho kárné radě oznámení, v němž užívá výroku sanace. Tohoto výrazu užil totiž odvolatel sám v informaci ze dne 25. ledna 1923, v jejímž třetím odstavci praví: »Po upozornění, že, neprovede-li se sanace, dojde k exekuční dražbě majetku atd.«; rovněž v podání ze dne 3. února 1923, v němž odvolatel žádá o ustanovení roku »za účelem porady o dalších krocích k sanaci Františka S-a«, užito bylo odvolatelem výrazu »Sanace«. Ze všech zjištěných okolností plyne závěr, že odvolatel nepřevzal pouze knihovní provedení převodu majetkového a knihovní zajištění sanační výpůjčky, nýbrž že, jak kárná rada správně dovodila, převzal uspořádati peněžní věci Františka S-a. Odmítnouti proto dlužno výtku odvolatelovu, že kárná rada odvolateli »neprávem imputuje« úkol, hájiti zájmy S-ovy proti zájmům jeho věřitelů. Odvolatel snaží se dále dovoditi, že o kolisi zájmů lze tím méně mluvit, když pohledávky, které odvolatel zažaloval, byly nesporné a žaloby skončily rozsudkem pro zmeškání nebo uznáním, a že by se byli oni věřitelé dali zastupovati jiným advokátem, zejména někým z Brna, takže by po případě byly útraty větší, kdyby právní zástupci z Brna dojížděli do Blan-

ska. Ani tu nelze odvolateli přisvědčiti a naopak kárná rada vystihla věc správně a zůstává v podstatě správným úsudek kárné rady, že neměl to býti odvolatel sám, který žaloby jménem věřitelů podával. Přejímaje zastupování těchto věřitelů, byl odvolatel podle § 9 adv. řádu povinen s horlivostí, věrností a svědomitostí hájiti práva těchto věřitelů právě proti Františku S-ovi; měl-li však tyto povinnosti k těmto věřitelům, nemohl s touž horlivostí a svědomitostí hájiti zájmy Františka S-a, a zejména o jeho věrnosti k tomuto nemohlo býti řeči, nač kárná rada výstižně poukazuje. K tomu dlužno dodati, že odvolatel na základě informací mu Františkem S-em, jeho opatrovníkem a jeho manželkou daných a na základě toho, co za dalšího jednání, zejména dne 12. října 1922, kdy byl prováděn soupis dluhů Františka S-a, vyšlo na jevo, na byl o majetkovém stavu Františka S-a vědomostí, jichž jiný advokát zajiště neměl, a že není myslitelné, že by se odvolatel ve svém nitru mohl rozpoltiti tak, by v tu dobu, co zastupoval řečené věřitele Františka S-a, vypustil ze svého vědomí vše to, co zvěděl pořádaje majetkové poměry Františka S-a jako jeho právní zástupce a rádce. Avšak věc má ještě další stinnou stránku. Odvolatel nebyl svému klientu ani tak dalece věren, by mu nepůsobil zbytečné útraty. Naopak odvolatel měl především na očích své palmární zájmy, neboli, jak kárná rada v případě I. b) jednání odvolatelovo posuzuje, svůj osobní prospěch výdělkářský. V případě M-ově a firmy K. šlo o žaloby u zemského civilního soudu v Brně, takže při volbě zástupce v Blansku usedlého vznikly by útraty substituční. Nejsou tedy správnými ani ty vývody odvolatelovy, že Františku S-ovi byly by vznikly útraty stejné nebo dokonce vyšší, kdyby odvolatel nebyl převzal zastupování jeho věřitelů. Z celého stavu věci v kárném nálezu zjištěného učinila tedy kárná rada správný závěr, že odvolatel svým jednáním jednak nezachoval věrnost k Františku S-ovi a tím porušil povinnosti svého povolání a že se tímž jednáním dopustil také přečinu proti cti a vážnosti stavu, ježto takovým jednáním stavěn jest celý advokátní stav před veřejností do špatného světla, kdyby se mohlo tvrditi o některém jeho členu, že současně provádí sanaci určité osoby a zároveň tutěž osobu soudně stihá takovým způsobem, jak odvolatel činil. K dalším vývodům odvolatelovým podotknouti dlužno ještě toto: Že se sanační akce neskončila dne 25. ledna 1923, nýbrž že trvala při nejmenším do 13. února 1923, jest správně dovozeno v napadeném nálezu; i stačí v tomto směru odvolatele odkázati na důvody napadeného nálezu. Nezávažno jest, že si snad František S. a jeho manželka neuvědomili pravou povahu postupu odvolatelova a že oznámení kárné radě učinila osoba od nich rozdílná. Proto nebylo třeba prováděti důkazy výslechem Amalie S-ové o tom, zda a jak se zemřelý František S. anebo ona sama cítili poškozenými postupem odvolatelovým.

K bodu I. b): Věc Amalie S-ové jako dědičky Františka S-a: Nejvyšší soud souhlasí s názorem kárné rady, že odvolatel neměl současně zastupovati věřitele pozůstalosti po Františku S-ovi, když zastupoval dědičku Amalii S-ovou, a že se tímto jednáním prohřešil proti povinnostem k své klientce, tedy proti povinnostem svého povolání a že toto

obojaké jednání ohrožuje čest a vážnost stavu advokátského. V tomto směru stačí odvolatele odkázati na důvody napadeného nálezu a jest jen vzhledem k vývodům odvolacím podotknouti toto: Nešlo jen o zastupování Amalie S-ové proti Marii S-kové ve sporu o uznání částečné neplatnosti poslední vůle, nýbrž o zastupování v celém řízení pozůstalostním; na to správně poukazuje napadený náleze, v jehož třetím odstavci bodu I. b) jest podrobně vylíčen rozsah tohoto zastupování. Kárná rada též správně rozpoznává, že, co na jedné straně odvolatel pro svou klientku hájí, t. j. dědictví, na druhé straně jí četnými žalobami a exekucemi zmenšuje a takřka ničí. Z té okolnosti, že se prý i jiný advokát dopustil v oné pozůstalostní věci stejného činu na jiné interesentce, nemůže odvolatel nic ve svůj prospěch dovozovati, zejména když v napadeném nálezu jest výstižně doličeno, jak bezohledně si právě odvolatel proti pozůstalosti vedl, a že exekucemi a zejména přístupy k dražebnímu řízení, podanými odvolatelem jménem více pozůstalostních věřitelů, útraty stoupily do tisíců. Za tohoto stavu věci není směrodatno, že ve sporech, v nichž tituly exekuční vzešly, nedošlo ke kontradiktornímu jednání.

Čís. 44 dis.

V kárných věcech jest vyříditi opravný prostředek podle jeho vlastní podstaty.

Kárná rada jest vázána skutkovými zjištěními rozsudku trestního soudu.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu, pronesl-li advokát k soudci po přelíčení výrok, jímž měl býti soudce zřejmě sesměšněn.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, Ds II 5/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech pro advokáty a kandidáty advokacie vyhověl stížnosti zástupce advokátní komory proti usnesení kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 29. ledna 1927, jímž nebyl shledán důvod k stihání obviněného, změnil napadené usnesení kárné a uznal, že jest důvod ku kárnému stihání obviněného pro zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že dne 27. března 1925 ve V. v jednacím síni radu zemského soudu Alexandra B-a při vykonávání soudcovského úřadu urazil slovy: »To oslavíme, až ten rozsudek nahoře zvrtnou.«

O d ů v o d n ě n í:

Stěžující si zástupce advokátní komory jmenuje sice opravný prostředek odvoláním, avšak z vývodů podání i z konečného návrhu jest patrné, že jde o stížnost podle § 53 kárného statutu pro advokáty. Bylo proto tento opravný prostředek vyříditi podle jeho vlastní podstaty. Rozsudkem okresního soudu ve V. ze dne 29. září 1925, v druhé stolici po-